

РЕШЕНИЕ

№ 283

гр. Бургас, 09.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – БУРГАС, ЛП ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
публично заседание на шестнадесети януари през две хиляди двадесет и
четвърта година в следния състав:

Председател: **ВАНЯ В. КИСИМОВА**

при участието на секретаря **НЕДЯЛКА Й. ДИМИТРОВА**
като разгледа докладваното от **ВАНЯ В. КИСИМОВА** Гражданско дело №
20232120104320 по описа за 2023 година
и за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е образувано по повод искова молба, подадена от А. Г. Л., ЕГН: *****, с адрес: гр. Б., **, със съдебен адрес: гр. Б., **, чрез адв. К. Т. – БАК, срещу Национално бюро за правна помощ, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Развигор“ №1, с която се претендира приемане за установено в отношенията между страните, че вземането по ИД №20218030400755 по описа на ЧСИ Т. М., в размер на 500 лв. е погасено по давност, т.е. не съществува към датата на образуване на изпълнителното дело. Претендира се присъждане на направените съдебно-деловодни разноски. Ангажирани са доказателства.

Твърди се в исковата молба, че с изпълнителен лист от 22.01.2016г., по н.о.х.д. №1033/2015г., по описа на РС Видин, ищецът е осъден да заплати сумата от 500 лв. – разноски за възнаграждение за правна помощ, за които вискателят - НБПП София е образувал ИД №20218030400755, при ЧСИ Т. М..

Излагат се съображения, че вземането по този ИЛ е погасено по давност, още преди образуване на изпълнителното дело.

Така предявеният иск е с правно основание чл.439, ал.1, вр. чл.124, ал.1 от ГПК, като същият е допустим.

В законоустановения срок по чл.131 от ГПК е подаден писмен отговор

от ответника, с който предявеният иск се оспорва като недопустим и неоснователен и се претендира отхвърлянето му. Претендира се заплащане на съдебно-деловодни разноски в полза на ответника. Сочи се, че според нормата на чл.27б от ЗПП, правомощието за събиране на процесното вземане принадлежи на НАП, поради което НБПП няма възможност да предприеме каквото и да е действие за събиране на вземането, с което да засегне патримониума на ищеца и поради това, за последния не съществува правен интерес от водене на делото срещу НБПП.

На следващо място се оспорва твърдението на ищеца за погасяване на вземането по давност, като се излагат съображения. Направено е възражение за прекомерност на адвокатския хонорар на ищеца. Не са ангажирани доказателства. С отговора на исковата молба също е направено искане да бъде приложено заверено копие на ИД №20218030400755, по описа на ЧСИ Т. М..

В съдебно заседание ищецът не се явява, представлява се от адв. Д., преупълномощен от адв. Т., който поддържа исковата молба и моли за уважаване на предявения иск.

В съдебно заседание ответникът не изпраща представител.

Съдът, като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено от фактическа страна следното:

От представените по делото писмени доказателства се установява, че на 22.01.2016г. е бил издаден изпълнителен лист, с който е осъден ищецът, да заплати на НБПП-София, сумата от 500 лв., представляваща разноски за възнаграждение за правна помощ по ДП №17/2015г. по описа на ГПУ Видин и по НОХД №1033/2015г. по описа на РС Видин.

С молба от 02.02.2021г., въз основа на горепосочения изпълнителен лист, НАП е поискала образуване на изпълнително производство за събиране на вземането срещу длъжника А. Г. Л..

На 10.02.2016г. е образувано изпълнително дело №20218030400755 по описа на ЧСИ Т. М., с район на действие Окръжен съд – Бургас.

По изпълнителното дело са изготвени справки относно имущественото състояние и трудовите договори на длъжника, а последното изпълнително действие е връчване на ПДИ – на 19.02.2016г.

При така установената фактическа обстановка, съдът намира от правна страна следното:

Ищецът е предявил отрицателен установителен иск по чл. 439 от ГПК за защита срещу материалноправна незаконосъобразност на принудителното изпълнение, насочено срещу него.

Искът е подаден от лице, което има качеството на длъжник по изпълнително дело, срещу лицето, което има качеството кредитор и претендира да е носител на вземането.

С Определение №6339/07.11.2023г., съдът се е произнесъл по възражението на ответника за недопустимост на иска, поради предявяването

му срещу ненадлежен ответник, като е оставил същото без уважение, при следните съображения:

Според разпоредбата на чл.276 от ЗПП, разноските за правна помощ по чл. 27а са частни държавни вземания и се събират от Националната агенция за приходите въз основа на издаден от съда изпълнителен лист. Вземането се събира по реда на ГПК – аргумент от чл.163, ал.2 от ДОПК. На НАП е възложено единствено събиране на вземанията, като тя не явява техен носител. Основанието последната да иска изпълнителни действия и инициира изпълнително производство не е качеството ѝ на кредитор на задължените лица по тези вземания, а законовата делегация да ги събира за сметка на действителния кредитор, страна по съответното материално правоотношение – в случая НБПП. Следователно доколкото НАП не участва в материалното правоотношение, представляващо източник на вземането, то същата не е легитимирана да получи плащането и не е надлежен ответник по иск за недължимостта му, тъй като отрицателният установителен иск за недължимост на сумите по изпълнителния лист следва да се предяви срещу лицето, което претендира да е носител на вземането и да има качеството кредитор.

Съгласно чл. 439, ал. 2 от ГПК, длъжникът може да оспорва чрез иск изпълнението, който иск може да се основава само на факти, настъпили след приключването на съдебното дирене в производството, по което е издадено изпълнителното основание.

В настоящия случай, по делото не е представено изпълнителното основание, въз основа, на което е издаден изпълнителният лист от 22.01.2016г., въз основа, на който е образувано ИД №20218030400753 по описа на ЧСИ Т. М..

В самия изпълнителен лист обаче е посочено, че същият е издаден, въз основа на Разпореждане от 14.01.2016г., постановено по НОХД №1033/2015г. по описа на РС Видин, което подлежи на изпълнение, т.е. влязло е в сила, тъй като, съгласно чл.412 от НПК, присъдите, решенията, определенията и разпорежданията се привеждат в изпълнение след влизането им в сила. Предвид липсата на данни кога е влязло в сила горепосоченото разпореждане, съдът намира, че най-късната дата, на която може да се приеме, че това се е случило е 14.01.2016г. От гореизложеното следва, че изпълнителното основание е от дата 14.01.2016г., т.е. от тази дата започва да тече 5-годишния давностен срок за погасяване на вземането, съответно длъжникът може да се позовава само на факти, настъпили след това.

От длъжника са наведени твърдения за изтекла в негова полза погасителна давност още преди образуване на ИД №20218030400753 по описа на ЧСИ Т. М., което е образувано на 10.02.2016г.

Погасителната давност се изразява в неупражняване на едно субективно право за определен период от време, с изтичането на който кредиторът губи възможността да търси принудително изпълнение на своето вземане. Тя

представлява санкция за кредиторското бездействие. Погасителната давност се прекъсва само в предвидените в закона случаи.

Спорният между страните въпрос в настоящото производство е дали е изтекла погасителната давност за събиране на вземането и оттам дължи ли ищецът процесните суми. В тази връзка ответникът се позовава на чл.3, ал.1, т.2 от Закона за мерките и действията по време на извънредното положение, обявено с решение на Народното събрание от 13.03.2020г. и за преодоляване на последиците.

Съгласно цитираната разпоредба, за срока от 13 март 2020 г. до отмяната на извънредното положение спират да текат давностните срокове, с изтичането на които се погасяват или придобиват права от частноправните субекти. Действително буквалният прочит на разпоредбата навежда на извод за приложимостта ѝ единствено към частноправните субекти. Нормата обаче следва да се тълкува с оглед целта на закона и във връзка с другите негови разпоредби. Безспорно е, че с този закон се цели да бъдат предпазени както гражданите, така и другите субекти на правото, включително и държавата чрез нейните публични органи, от негативните последици вследствие на пандемията от Ковид 19. Това е видно от всички текстове на закона, с които бяха удължени всякакви срокове, така че да не бъдат загубени права не само от гражданите, но и от публичните субекти. Така например с § 29 от същия закон бе предвидено спиране на давностните срокове и за публичните държавни вземания, както и на редица други срокове, предвидени в ДОПК.

От гореизложеното следва, че едва ли разумът на закона е бил от спирането на течението на давността да бъдат изключени единствено частните държавни вземания, а по-скоро се касае за непрецизност на формулировката на чл. 3, като се вземат предвид и изключително кратките срокове, в които бяха изработени и приети тези текстове, както и извънредната обстановка в страната.

Поради това съдът намира, че нормата на чл. 3, ал. 1, т. 2 е приложима към процесното вземане, като за периода от 13.03.2020 г. до 20.05.2020 г. давността не е текла. Поради това петгодишният давностен срок следва да се удължи с период от 69 дни и към 02.02.2021 г. - датата на молбата за образуване на изпълнителното производство, същият не е изтекъл. С молбата за образуване на изпълнително дело взискателят е поискал от ЧСИ да приложи конкретни изпълнителни способи, чрез налагане на заповед на банкови сметки и на трудовото възнаграждение на длъжника, с което действие давността е прекъсната.

С оглед гореизложеното, настоящият състав намира, че задължението на ищеца не е погасено по давност, поради което предявеният иск се явява неоснователен и като такъв следва да се отхвърли.

При този изход на спора, право на присъждане на разноски в негова полза има ответникът, присъждането им е поискано своевременно, поради което, ищецът следва да бъде осъден да заплати на ответника сумата от 100

лева, представляваща съдебно-деловодни разноси за юрисконсулско възнаграждение.

Така мотивиран, Бургаският районен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявения от А. Г. Л., ЕГН: *****, с адрес: гр. Б., ***, със съдебен адрес: гр. Б., ***, иск с правно основание чл. 439 от ГПК, за приемане за установено, че ищецът не дължи на Национално бюро за правна помощ, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Развигор“ №1, сумата от 500 лв., по изпълнително дело ИД №20218030400753 по описа на ЧСИ Т. М., район на действие - БОС, представляваща възнаграждение за оказана правна помощ за служебен защитник по НОХД № 1033/2015 г. по описа на Районен съд - Видин.

ОСЪЖДА А. Г. Л., ЕГН: *****, с адрес: гр. Б., ***, да заплати на Националното бюро за правна помощ, със седалище и адрес на управление: гр. София, ул. „Развигор“ №1, сумата от 100 лева, представляваща направените от ответника съдебно-деловодни разноси в настоящото производство.

Решението подлежи на обжалване пред Бургаски окръжен съд в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Препис от решението да се връчи на страните.

Съдия при Районен съд – Бургас: _____